

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6400/2021
30.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Путеви Србије“ из Београда, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Карапанџић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 504/21 од 09.02.2021. године, у седници од 30.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 504/21 од 09.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2446/16 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име дуга исплати укупно 1.706.408,00 динара са каматом на јавне приходе од доспелости појединачних рачуна наведених изреком до исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.644,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 504/21 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП, који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11). Наиме, наводима ревизије указује се да тужилац није доказао пасивну легитимацију туженог, да потпис на спорном уговору није потпис туженог, да тужилац у поступку није доказао да је тужени био власник

спорног земљишта и комерцијалног објекта, и законски заступник привредног друштва које је имало законску обавезу плаћања накнаде за коришћење комерцијалног објекта, што представља оспоравање утврђеног чињеничног стања, због чега се посебна ревизија не може поднети, а ревизијом се не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 11.11.2010. године, ранија правноснажна пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Београду од 21.01.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 1.706.408,00 динара.

Будући да наведена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, као ревизијског цензуса из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић